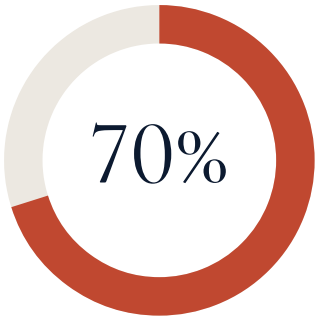
Кохання без кордонів

Українки та європейські чоловіки після вимушеного виїзду

дорослих українських біженців у Європі — жінки

Через чотири роки після наймасовішого вимушеного виїзду в Європі з 1945 року кілька мільйонів українців, переважно жінки й діти, будують своє майбутнє в Європі, і дедалі частіше — разом з європейським партнером. **Вони шукають не рятівника, а рівного, на якого можна покластися.**

29%

жінок, які приїхали до Німеччини у 2022 році без партнера, відтоді остаточно розійшлися

×2,6

шлюбів польських чоловіків з українками, з 2016 по 2024 рік

21%

українців вважають, що утримувати сім'ю має лише чоловік, проти 60% у 2018 році

Три розмови, які варто провести рано

Чому саме вона?
Особиста історія, а не порівняння з іншими жінками.

Де ми житимемо?
Відстань як проєкт із датами, а не привід зупинитися.

Спільна дитина?
Це не те саме питання, що «чи приймеш ти моїх дітей?».

Стислий огляд

1. **Жіночий, високоосвічений вимушений виїзд, який осідає.** Близько 70% дорослих українських біженців — жінки, а 72% тих, хто живе в Німеччині, мають вищу освіту. Повернутися планують менше половини.
2. **Війна зруйнувала багато пар.** У Німеччині 29% жінок, які приїхали без партнера у 2022 році, відтоді остаточно розійшлися.
3. **Нові пари утворюються поверх кордонів.** У Польщі кількість шлюбів польських чоловіків з українськими партнерками зросла з 782 у 2016 році до 2013 у 2024-му — це найбільша група шлюбів поляків з іноземцями.
4. **Кохання шукають як опору.** В Україні 72% кажуть, що кохання дає стабільність під час війни. Стабільність і безпека — якість, яку найчастіше називають жінки з нашого опитування.
5. **Образ «традиційної української дружини» блякне.** З 2018 по 2022 рік частка українців, які вважають, що утримувати сім'ю має лише чоловік, впала з 60% до 21%.
6. **Таланти марнуються.** Лікарки, вчительки та інженерки працюють значно нижче своєї кваліфікації через мову та визнання дипломів. Жінки, чиї листи ми читаємо, говорять про свій наступний професійний проєкт, а не про те, щоб сидіти вдома.
7. **Медіа створили міф.** Німецька преса зображала українських біженок вдячними, працьовитими мігрантками на кшталт «Мері Поппінс». Багато жінок побоюються чоловіків, які чекають на покірну дружину.
8. **Три розмови варто провести рано:** чому він шукає саме українку, як упоратися з відстанню і чи хоче хтось із них дітей. В Adorée ми бачимо, що жінки охочіше долають відстань, ніж чоловіки, які їм пишуть.

Жіночий вимушений виїзд, який осідає

Українці, які виїхали у 2022 році, були переважно жінками з дітьми, і більшість із них тепер залишаються. Чоловіки призовного віку не могли виїхати, тож близько 70% дорослих біженців у європейських країнах прийому — жінки (OECP, 2023). Київський Центр економічної стратегії оцінює, що в січні 2026 року за кордоном залишалися 5,6 мільйона українців, переважно в Німеччині та Польщі, і лише 43% мають намір повернутися — майже всі лише після завершення війни (ЦЕС, 2026).

Це не ті біженці, яких уявляли собі багато європейців. У великому німецькому опитуванні 11 225 українців, які прибули до країни, 72% мали вищу освіту — проти 50% населення України; 77% жінок виїхали без партнера, а третина досі мала партнера в Україні чи деінде (IAB-BiB/FReDA-BAMF-SOEP, 2023).

Час перетворив тимчасовий прихисток на життя. У 2025 році 45% українців у Німеччині планували залишитися назавжди, і лише кожен п'ятий твердо мав намір повернутися, за даними Федерального інституту демографічних досліджень Німеччини (epd, листопад 2025). Елла Лібанова, провідна демографиня України, очікує, що повернеться не більше третини воєнних мігрантів, і попереджає, що коли сім'ї облаштовуються за кордоном, «радше чоловіки приїдуть до них» (LB.ua, квітень 2026).

Ціна — психологічна. У восьми країнах прийому половина українських біженців має високий ризик дистресу; робота, здоров'я та родинні зв'язки їх захищають, тоді як діти на утриманні та рідні в зонах бойових дій додають тягаря (Szkup et al., 2026). У Польщі троє з чотирьох повідомляють про самотність, а наявність партнера пов'язана з нижчим рівнем депресії та тривоги (Chudzicka-Czupała et al., 2026). В Adorée, що виросла з гуманітарної платформи EU4UA, наші розмови з жінками, які відбудували все інше, раз у раз поверталися до однієї думки, яку ми підсумовуємо одним реченням: тепер усе добре, тільки когось бракує.

Відбудувати особисте життя після розлуки

Війна не лише розділила пари кордонами — багато з них вона зруйнувала. З українок, які у 2022 році приїхали до Німеччини без партнера, 29% відтоді остаточно розійшлися, тоді як трохи менше третини розлучених пар возз'єдналися в Німеччині (epd, за дослідженням BiB, листопад 2025). В Україні психологиня Анна Чеченіна зауважує, що багато пар тепер розходяться телефоном, не подаючи на розлучення, тож офіційні цифри применшують кількість розривів (Rubryka).

Відстань виснажує кохання, навіть коли воно виживає. Катерина, молода мама, яку сфотографували в сльозах на одеському вокзалі в березні 2022 року і яку Le Monde знайшла через чотири роки в Кельні, відтоді бачила чоловіка лише тричі, щоразу на кілька днів; його мобілізували. «Я його кохаю», — каже вона, але без спільного щоденного життя та його ритуалів вона більше не відчуває зв'язку (Le Monde, лютий 2026).

Кохання не втратило цінності — воно стало прихистком. В опитуванні української компанії Gradus у лютому 2026 року 72% українців сказали, що кохання дає їм стабільність під час війни, а 55% — що війна пришвидшила такі рішення, як з'їхатися чи одружитися (Gradus, 2026).

Змінюються й правила. Інтерв'ю з молодими українками в Польщі, проведені дослідниками Університету Козьмінського, показують більше прийняття розлучень, пізніші шлюби та неформальні стосунки, а також сильніше прагнення фінансової незалежності (Kozminski Review, 2026).

Знайомитися в новій країні непросто, і багато жінок тримаються подалі від застосунків. У нашому власному опитуванні жінок зі спільноти EU4UA майже шість із десяти ніколи не користувалися ними в Європі, а ті, хто пробував, називають несерйозних чоловіків своїм першим розчаруванням.

В Adorée ми читаємо це як запит на серйозність, а не на швидкість: стабільність і безпеку жінки з нашого опитування називають найчастіше — дві з трьох. У розмовах вони рано питають про цінності та минуле чоловіка. Одна написала, що закоханості недостатньо, щоб створити сім'ю; інша хоче партнера, який буде «також моїм другом і моєю командою».

Робота, гроші та гендерні ролі

Українка, яка шукає чоловіка, щоб той її утримував, — це кліше, яке спростовують українські опитування. Погляди в Україні змінилися швидко: з 2018 по 2022 рік частка тих, хто вважає, що жінка має виконувати всю хатню роботу, впала з 43% до 2%, а тих, хто вважає, що заробляти на сім'ю має лише чоловік, — з 60% до 21% (опитування Info Sapiens, за даними KVINFO, 2022). У 2024 році 46% українок заявили, що активно прагнуть кар'єрного зростання та керівних посад (Gradus і Biasless, 2024).

За кордоном амбіції впираються в стіну. У Берліні Ірина Кравченко до війни обіймала керівну посаду в українській дочірній компанії BNP Paribas; тепер вона допомагає іншим біженцям з документами, бо без німецького досвіду роботи не може знайти роботу свого рівня. Дар'я, яка приїхала до Берліна танцювати, каже, що для центру зайнятості вона «годиться хіба що на прибирання» (Le Monde, лютий 2024). Біля Каркассона Юлія Солодка, юристка, яка в Україні керувала власною сироварнею, отримує лише пропозиції прибирати чи працювати на кухні, а Олена Булавіна, колишня секретарка регіонального телеканалу, почала з миття посуду і тепер «майже офіціантка» (Le Monde, серпень 2026). Мова — перша перешкода; повільне визнання українських дипломів — друга, і ідеалізований образ цих жінок схильний її приховувати (The Conversation, 2024). Елла Лібанова зауважує, що більшість українок у Польщі тепер працюють офіційно, але часто нижче свого рівня.

Майже половина жінок з нашого опитування 2026 року не мала стабільної роботи, а розмови, які ми читаємо в Adorée, сповнені призупинених кар'єр: дослідниця соціальної психології, чиї дипломи не визнають, вчителька англійської з шістнадцятирічним стажем, колишня радіоведуча, графічна дизайнерка, яка вдень і вночі доглядає літню жінку. Жодна не описує це як життя, якого хоче. Вони говорять про те, щоб відновити навчання, відкрити невелику студію, запустити онлайн-клуб йоги, і про бажання «працювати, заробляти трохи грошей і допомагати родині».

Саме на грошах культури найпомітніше стикаються під час першого побачення. У репортажі Le Monde 2025 року про українців, які відбудовують життя у Франції, поетка Анна Малігон описує «катастрофічні» побачення: чоловіки, які дозволяли їй платити половину рахунку, що вона називає жахіттям, і чоловіки, які наперед заявляли, що ніколи не візьмуть на себе зобов'язань. Її подруга Наталія, вчителька англійської з Києва, яка тепер працює в дитсадку, вважає французів спокійними й чемними, але інколи це «лише слова» (Le Monde, вересень 2025).

Наше прочитання після чотирьох років, протягом яких ми слухаємо цих жінок: вони не хочуть, щоб їх утримували, але й не хочуть бути єдиною опорою родини. Після років невизначеності щодо повернення, роботи та житла вони шукають партнера, який принесе більше безпеки й

менше тривоги. Це щось посередині між двома європейськими моделями: традиційним годувальником, якого вони вже не чекають, і суворим «п'ятдесят на п'ятдесят» із рахунками навпіл і окремими гаманцями, що багато хто сприймає як брак зобов'язань. Чоловіків, які пропонують комфортне життя як аргумент, рідко приймають добре; тих, хто цікавиться її планами — і платить за першу вечерю, — так.

Відстань і мобільність

Багато українок уже живуть у другій країні й готові переїхати до третьої заради правильної людини; чоловіки, які їм пишуть, часто менш готові до відстані, ніж вони. Пари поверх кордонів більше не рідкість. У Польщі польські чоловіки одружилися з українськими партнерками 2013 разів у 2024 році проти 782 у 2016-му; українки тепер із великим відривом найчастіші іноземні дружини поляків (PAP, за даними Головного статистичного управління Польщі, 2025; Science in Poland, 2018).

Правовий горизонт також змушує обирати. У липні 2026 року ЄС продовжив тимчасовий захист ще на рік, до березня 2028 року (Уряд України, 2026); на питання, що вони робитимуть, коли він завершиться, 27% біженців відповідають, що шукатимуть проживання в іншій європейській країні, а 23% — що повернуться в Україну (ЦЕС, 2026).

В Adorée сім розмов із десяти поєднують дві різні країни. Приблизно половина жінок з нашого опитування 2026 року сказали, що переїхали б заради правильної людини; серед учасниць, які справді листуються, — три з чотирьох. У цих розмовах, коли заходить мова про відстань, сім разів із десяти першим її згадує чоловік, і саме чоловіки частіше на ній зупиняються: «шкода, що ти живеш так далеко», «чи не краще знайти когось у Німеччині?», або жінці з Дніпра — «як ти уявляєш нашу зустріч? Там війна». Жінки частіше відповідають, що відстань не перешкода, «якщо двоє справді хочуть пізнати одне одного», водночас встановлюючи межі (не більше шести місяців — для однієї з них).

Їхня мобільність — це проєкт, а не імпульс. Вона пов'язана зі школою дитини, літніми батьками, роботою, інколи — з прив'язаністю до України, яка не конкурує з коханням: «можна глибоко кохати чоловіка й залишатися дуже прив'язаною до своєї країни», — написала одна жінка. Коли чоловік уже в шостому повідомленні запитав, чи готова вона переїхати, інша відповіла, що таке рішення «ухвалюють виважено, а не спонтанно; має бути причина й перспектива». Розмови, що просувалися, були конкретними: відеодзвінок, потім дата, маршрут, перша зустріч на нейтральній території.

Коли кохання пускає коріння, повернення втрачає притягальність. У Нормандії Ірина, яка втекла з Острога з двома доньками й трьома валізами, тепер має постійну роботу і живе з Вільямом, своїм французьким партнером. На питання Le Monde, чи повернеться вона, жінка відповідає, що тут у неї хлопець, і питає, чи справді їй знову пакувати ті три валізи (Le Monde, вересень 2025).

Міф чи реальність: чому саме українка?

«Ідеальна українка» — віддана господиня, завжди вдячна — значною мірою європейська проєкція. Леслі Пруїтт і Антьє Міссбах проаналізували 79 статей Der Spiegel і Die Zeit за перший рік війни. Панівна оповідь зображала українок бажаними гостями: близькими, європейськими, освіченими, працьовитими, вдячними, дбайливими матерями, які поділяють цінності господарів і повернуться додому, коли закінчиться війна. Дослідниці порівнюють це з Мері Поппінс — нянею, яка прилітає з вітром, «практично ідеальна в усьому» і відлітає, щойно родина стає щасливішою (Pruitt і Missbach, Journal of Ethnic and Migration Studies, 2023). Дві деталі важливі для тих, хто знайомиться сьогодні. Преса рідко згадувала жінок без дітей, наче історія українки може бути лише історією матері. А сценарій закінчувався від'їздом: гостя, яка залишається, працює, закохується і створює тут сім'ю, у ньому не передбачалася. Така ідеалізація, попереджають авторки, створює очікування, яким реальні жінки не можуть відповідати, і приховує труднощі, з якими вони стикаються.

Та сама проєкція сформувала й темніші історії 2022 року, коли британські медіа широко висвітлювали випадок господаря, який покинув свою партнерку заради молодої біженки, яку пара прихистила, і писали про «темний бік» програми Homes for Ukraine (The Week, 2022). Такі історії підживили підозру, яка досі супроводжує українок в особистому житті.

У Польщі міф набув двох протилежних форм. В опитуваннях 10 000 поляків у 2022 і 2023 роках дослідники Кшиштоф Краковський і Ніколас Самбаніс з'ясували, що чоловіки описували українок як кращих дружин із нижчими вимогами, тоді як молоді неодружені польки, особливо в малих містах, де жінок більше, ніж чоловіків, найхолодніше ставилися до біженців: вони бачили в них суперниць на шлюбному ринку (OKO.press, 2023). Навесні 2022 року дезінформаційна кампанія, ймовірно підсилена російською пропагандою, грала на цьому страху історіями про українок, які «крадуть чоловіків», а група у Facebook під назвою «Поляк шукає дружину-українку» зібрала близько 17 000 учасників, перш ніж її заблокували (OKO.press, 2022). Через чотири роки 63% поляків прийняли б українку чи українця як невістку чи зятя — це досі явна більшість, але частка зменшується з 2023 року, оскільки політична риторика й дезінформація розпалюють неприязнь до біженців, каже Мирослава Керик, директорка Українського дому у Варшаві (Le Monde, жовтень 2026).

Жінки про це знають. У нашому опитуванні одна побоювалася чоловіків «із дурними стереотипами в голові, що українка покірна і буде їм прислуговувати»; інша хвилювалася, що чоловік може тримати жінку в залежності через її слабший паспорт. А в розмовах Adorée одне питання постійно повертається, часто вже в перших повідомленнях: чому ви шукаєте саме українку?

Відповіді, які спрацьовують, розповідають особисту історію: чоловік, який прихистив родину біженців у 2022 році, колишня партнерка-українка, роки волонтерства для України. Відповіді, які не спрацьовують, порівнюють: «я втомився від європейських жінок», «тут жінки більше не цінують сім'ю». Звична відповідь жінки — вона шукає чоловіка, а не національність. Чоловіки, які

приходять зі стереотипом, також схильні ставити відбіркові питання (зріст, вага, «ти хочеш працювати чи сидіти вдома?»). Одна розмова закінчилася питанням жінки: «Я в поліції чи на співбесіді?»

Кохання в перекладі, кохання під час війни

Більшість цих пар листуються двома-трьома мовами, з перекладачем посередині, і на тлі війни, яку пережив один із них. І те, і інше визначає, що буде зрозуміло хибно.

Дослідження міжкультурних пар описують стосунки як «переважно позитивні», але зазначають, що дещо «губиться в перекладі» і що емоційна щирість страждає, коли партнери не мають спільної мови (Yurtaeva і Charura, 2025). Ми це бачили: приблизно кожна восьма розмова згадує перекладача чи переклад. Жінка описала своє уявлення про пару, зокрема романтичний вечір раз на тиждень; у перекладі він прочитав графік сексу і відповів саме на це. Перекладач змінив ім'я чоловіка; інший чоловік помилився з ім'ям жінки, і його іронічно відіслали назад до «Ольги». Голосові повідомлення французькою залишилися непрослуханими жінкою, яка читає лише українською. Рішення просте: домовитися про мову, писати, а не записувати голосові, користуватися перекладом платформи і перевіряти важливі речення.

Війна присутня менше, ніж можна очікувати: вона з'являється приблизно в кожній четвертій розмові з тих, що мають понад десять повідомлень. Жінки вирішують, коли про неї говорити; шість разів із десяти саме вони порушують цю тему. Українська психотерапевтка Катерина Лещенко, яка з 2022 року працює з українцями за кордоном, описує «синдром біженця», коли невизначеність щодо повернення тисне на кожне рішення, і вважає, що найбільше допомагають мова та фінансова безпека (Vilni Media, 2024). У розмовах дрон, що влучив у будинок у Києві, загиблий чоловік, донька, яка залишилася вдома, вміщуються в одне речення; далі жінка рухається далі. Коли одна попросила більше не говорити про війну, чоловік вибачився і змінив тему, і розмова тривала тижнями.

Дві речі йдуть погано. Наполегливість або припущення щодо її стану («якщо ти в цьому застосунку, значить, тобі було важко»). І нейтральність: чоловікові, який назвав війну поганою для обох сторін, відповіли: «Тобто… ти нейтральний». Для українки це питання часто є перевіркою цінностей, а не геополітики. Натомість солідарність відчиняє двері: чоловікам, які прихистили родину чи волонтерили у 2022 році, дякують — і їм довіряють.

Діти та життєві календарі

Українки та жінки Західної Європи виросли з різними життєвими календарями, тож питання дітей треба ставити рано й чітко. До війни українки народжували першу дитину в середньому у 26 років (2019), на три-шість років раніше, ніж нині жінки у Франції, Німеччині, Іспанії чи Італії, де середній вік становить від 29 до 32 років (статистична база ЄЕК ООН). Материнство в Україні

довго було «майже універсальним»: лише близько 4% жінок, народжених на початку 1960-х, не мали дитини на початку тридцятих, хоча серед народжених на десятиліття пізніше ця частка зросла до 13% (Perelli-Harris, Demographic Research, 2008).

Війна зробила це питання важчим. Населення України швидко скорочується, і Елла Лібанова прямо підсумовує демографічні перспективи: «є кому вмирати, але нікому народжувати» (LB.ua, 2026). Для багатьох жінок за кордоном новий партнер означає ще й рішення щодо власної дитини або щодо виховання вже наявних дітей у новій родині.

У профілях учасників Adorée бажання мати власну дитину різко зменшується після 43 років, а сорокарічна жінка без дітей частіше сподівається на дитину, ніж відмовилася від цієї думки. З боку чоловіків поширене переконання, що чоловіки довше залишаються відкритими до батьківства, не підтверджується: багато чоловіків за 50 вважають цю главу закритою. Проте діти згадуються лише приблизно в кожній п'ятій розмові. Тож класична пара п'ятдесятирічного чоловіка та сорокарічної жінки заслуговує на ранню й чесну розмову словами, які не залишають місця для сумнівів: «наша спільна дитина» — це не те саме, що «твої діти».

Що нас об'єднує

Відмінності потрапляють у заголовки, але найчастіше ми читаємо тепло. Дослідження тут заспокоюють: метааналіз, на який посилаються Yurtaeva і Charura (2025), показав, що партнери в міжкультурних парах так само задоволені, як і в парах однієї культури, а їхні власні інтерв'ю показують пари, які черпають силу з цікавості, гнучкості та звички все обговорювати, аж поки не збудують власну «третю культуру».

У розмовах Adorée пари зближуються на звичайних речах: прогулянки в горах і море, різдвяні ярмарки, роман, який читають обоє, безглютенові рецепти, порівняні між Римом і селом під Києвом. Місця створюють миттєву близькість: «Париж і Ліон нагадують мені мою Одесу, мабуть, тому що її будували французи», — написала одна жінка. Про культурні відмінності розповідають із гумором: жінка в Іспанії помітила, що українці ніколи не засиджувалися за столом після їжі, а її син тепер відповідає, що він іспанець, коли вона просить його вдягнути пальто.

Преса розповідає схожі історії. На березі Аркашонської затоки устричний фермер Ніколя Курбен познайомився з Вікторією на покерному турнірі; кілька років вони жили між Жирондою та заходом України, де вона мешкала, і мали двох дітей, перш ніж оселитися у Франції. Коли почалася війна, вона прихистила українок, які тікали; кілька з них досі працюють в устричній хатинці подружжя (Le Monde, серпень 2026). Біля Каркассона Жан-Франсуа Карраско у квітні 2022 року допомагав вести гуманітарний конвой із села до польського кордону, який привіз 42 українців. За кілька місяців, підміняючи відсутнього водія, він упізнав одну з них, Олену Хайруліну, коли та сідала в його автобус. Вони обмінялися номерами; «але це він мені передзвонив», — жартує вона. Тепер вони живуть разом у цивільному союзі (Le Monde, серпень 2026).

Багато з цих пар також мають спільну історію допомоги. З 2022 року багато європейських родин відчинили свої домівки для українських сімей; лише EU4UA поєднала з приймаючими родинами близько 40 000 жінок і дітей, а кілька чоловіків, чиї листи ми читаємо, самі приймали сім'ї. Жінки сприймають їх як людей, які вже знають, через що вони пройшли.

Жінки також привносять свіжий погляд на Європу — часто вдячний і тверезий водночас. Одна з Чехії назвала роки там «трансформаційними» й подякувала країні за прихисток для своєї родини; інша, в Ірландії, вважала місцевих чоловіків напрочуд пасивними в знайомствах. Чотири роки поруч із цими жінками навчили нас в Adorée, що культурні відмінності рідко кладуть край розмові; поспіх, мовчання і стереотипи — так.

> Культурні відмінності рідко кладуть край розмові. Поспіх, мовчання і стереотипи — так.

Практичний посібник: сім вправ

Кожна вправа відповідає на помилку, яку ми бачили знову й знову в реальних розмовах. Більшість займає десять хвилин.

1. **Дайте відповідь на «чому саме вона?» ще до того, як вона спитає.** Напишіть три речення про те, чому ви шукаєте партнерку з України, і прочитайте їх так, як прочитала б вона. Залиште те, що говорить про неї і вашу власну історію з її країною; приберіть усе, що порівнює її з іншими жінками.
2. **Замініть анкету розмовою.** На кожне ваше питання поділіться чимось такої ж глибини. Зріст, вага, хатня робота і секс — не теми першого тижня.
3. **Оберіть мову разом.** Запитайте, якій мові вона віддає перевагу, користуйтеся перекладом платформи, пишіть, а не записуйте голосові, поки не впевнитеся, що вона вас розуміє, і перевірте одне важливе речення, запитавши, як вона його прочитала.
4. **Дайте їй самій відкривати й закривати тему війни.** Визнайте її одним-двома реченнями і йдіть за нею. Якщо вона змінює тему, не повертайтеся до неї. Якщо вона питає вашу думку, відповідайте як людина, а не як коментатор.
5. **Ставтеся до відстані як до проєкту.** Перш ніж говорити про переїзд, домовтеся про наступний конкретний крок із датою: відеодзвінок, потім перша зустріч на нейтральній території. Запитайте, що тримає її там, де вона живе, і скажіть, що тримає вас.
6. **Поговоріть про дітей рано.** Скажіть, чи хочете ви власну дитину і чи приймаєте її дітей, словами, які не залишають місця для «можливо».
7. **Питайте про її роботу як про майбутнє, а не про минуле.** «Чим би ти хотіла займатися тут?» відкриває більше, ніж «ким ти працювала в Україні?». А тоді вислухайте план.

Для жінок той самий список читається навпаки: рано спитайте про його минулі стосунки та його дітей, скажіть, що для вас означає безпека в конкретних речах, і скажіть, як довго ви можете витримувати відстань.

Метод і обмеження

Це дослідження-посібник поєднує опубліковані дослідження, репортажі преси та три джерела Adorée: опитування 2026 року серед 217 жінок спільноти EU4UA, анонімні профілі учасників Adorée та прочитання близько 170 псевдонімізованих розмов між учасниками, доповнене підрахунком ключових слів у 208 розмовах, де писали обидві сторони. Джерела Adorée описують жінок і чоловіків, які обрали вибірковий сервіс знайомств; вони показові, але не репрезентативні для всіх українок чи всіх європейських чоловіків. Жоден учасник не названий, цитати короткі й очищені від ідентифікаційних деталей, а учасників, які заперечили проти аналізу своїх повідомлень, виключено. Зовнішні джерела прочитано повністю, якщо не зазначено інше; цитовані експерти працюють в Україні, Польщі, Західній Європі, Австралії або США. Це видання ще не рецензував незалежний науковець.

Дослідження, дані та преса

Джерела, цитовані в дослідженні, мовою оригіналу.

1. Adedeji A. et al. (2025). Mental Health Outcomes Among Female Ukrainian Refugees in Germany: A Mixed Method Approach Exploring Resources and Stressors. Healthcare, 13, 259.
2. Centre for Economic Strategy (2026). Ukrainian refugees after four years abroad, fifth wave of research. https://ces.org.ua/en/ukrainian-refugees-fifth-wave/
3. Chudzicka-Czupała A. E. et al. (2026). Mental health, psychological wellbeing, and coping with stress by Ukrainian war refugees staying in Poland. Frontiers in Public Health. https://public-pages-files-2025.frontiersin.org/journals/public-health/articles/10.3389/fpubh.2025.1731764/pdf
4. epd (4 November 2025). Ukraine-Krieg: viele Partnerschaften an Trennung zerbrochen (study by the Federal Institute for Population Research, BiB). https://www.evangelisch.de/inhalte/249178/04-11-2025/ukraine-krieg-viele-partnerschaften-trennung-zerbrochen
5. Gradus (2026). How perceptions of relationships, sex and Valentine's Day are changing. https://www.gradus.app/en/open-reports/how-perceptions-of-relationships-sex-and-valentines-day-are-changing
6. Gradus and Biasless (2024). Research on gender equality in Ukraine. https://gradus.app/en/open-reports/research-gender-equality-ukraine
7. IAB, BiB, FReDA, BAMF, SOEP (2023). Ukrainian refugees in Germany: findings from the first wave of the survey. https://www.diw.de/documents/dokumentenarchiv/17/diw_01.c.868563.de/230314-gesamtbroschuere-ukraine_englisch.pdf
8. Kozminski Review (2026). New relationship rules: how are war and emigration changing Ukrainian women's attitudes towards family? https://www.kozminski.edu.pl/en/review/new-relationships-rules-how-are-war-and-emigration-changing-ukrainian-womens-attitudes-towards-family
9. KVINFO (2022). Despite a year of war, fewer Ukrainians still support traditional gender stereotypes (Info Sapiens survey). https://kvinfo.dk/despite-a-year-of-war-fewer-ukrainians-still-support-traditional-gender-stereotypes/?lang=en
10. LB.ua (25 April 2026). Interview with demographer Ella Libanova. https://en.lb.ua/news/2026/04/25/37894_ella_libanova_ukraines.html
11. Le Monde (23 February 2024). L'Allemagne, refuge privilégié des exilés ukrainiens, by Thomas Wieder. https://www.lemonde.fr/international/article/2024/02/23/l-allemagne-refuge-privilegie-des-exiles-ukrainiens_6218170_3210.html
12. Le Monde (16 September 2025). Ces réfugiés ukrainiens qui construisent leur vie en France, by Eric Collier. https://www.lemonde.fr/societe/article/2025/09/16/ces-refugies-ukrainiens-qui-construisent-leur-vie-en-france_6641353_3224.html
13. Le Monde (22 February 2026). Derrière la célèbre photo de la gare d'Odessa, l'histoire d'une famille ukrainienne déchirée par la guerre et l'exil, by Faustine Vincent and Laurence Geai. https://www.lemonde.fr/international/article/2026/02/22/derriere-la-celebre-photo-de-la-gare-d-odessa-publiee-dans-le-monde-l-histoire-d-une-famille-ukrainienne-dechiree-par-la-guerre-et-l-exil_6667776_3210.html
14. Le Monde (18 August 2026). A Gujan-Mestras, en Gironde, les fragiles huîtres de la baraque de Viktoria et Nicolas Courbin, by Léo Bourdin. https://www.lemonde.fr/series-d-ete/article/2026/08/18/a-gujan-mestras-en-gironde-les-fragiles-huitres-de-la-baraque-de-viktoria-et-nicolas-courbin_6748733_3451060.html
15. Le Monde (30 August 2026). L'aller sans retour des familles ukrainiennes venues dans des villages près de Carcassonne, by Lionel Dangoumau. https://www.lemonde.fr/series-d-ete/article/2026/08/30/l-aller-sans-retour-des-ukrainiens-de-cazilhac-on-ne-peut-pas-revenir-donc-on-pense-a-bien-etudier-le-francais-et-a-s-integrer_6760565_3451060.html
16. Le Monde (9 October 2026). En Pologne, l'instrumentalisation des peurs nourrit les ressentiments à l'égard des réfugiés ukrainiens, by Florent Georgesco. https://www.lemonde.fr/international/article/2026/10/09/en-pologne-l-instrumentalisation-des-peurs-nourrit-les-ressentiments-contre-les-refugies-ukrainiens_6790606_3210.html

17. OECD (2023). What are the integration challenges of Ukrainian refugee women? https://www.oecd.org/fr/publications/2023/05/what-are-the-integration-challenges-of-ukrainian-refugee-women_fb465454/full-report.html

18. OKO.press (26 November 2022). Ukrainka ukradła męża? Młode Polki ofiarami dezinformacji, by Anna Mierzyńska. https://oko.press/ukrainka-ukradla-meza-mlode-polki-ofiarami-dezinformacji-dzis-widac-skutki

19. OKO.press (11 April 2023). Młode kobiety tracą serce do ukraińskiej obecności, by Julia Theus, on research by Krzysztof Krakowski and Nicholas Sambanis. https://oko.press/dlaczego-mlode-polki-uprzedzaja-sie-do-ukrainek

20. PAP (2025). More Poles get married to foreign partners, stats office reports. https://www.pap.pl/aktualnosci/more-poles-get-married-foreign-partners-stats-office-reports

21. Perelli-Harris B. (2008). Ukraine: on the border between old and new in uncertain times. Demographic Research, 19(29).

22. Pruitt L. J. and Missbach A. (2023). The making of 'Mary Poppins' migrants: analysing German discourse on displaced Ukrainians 2022-23 through fictional film. Journal of Ethnic and Migration Studies, pp. 3533-3550. https://doi.org/10.1080/1369183X.2023.2290452

23. Rubryka. Long-distance relationships in wartime, with psychologist Anna Chechenina. https://rubryka.com/en/article/long-distance-relationship/

24. Science in Poland (2018). Demographer: number of Polish-Ukrainian marriages has increased 2.5 times. https://scienceinpoland.pl/en/news/news%2C28193%2Cdemographer-number-polish-ukrainian-marriages-has-increased-25-times-recent-years

25. Szkup M. et al. (2026). Between trauma and resilience: an ecological model of the determinants of mental health among Ukrainian war refugees in Europe. Conflict and Health, 20:68. https://doi.org/10.1186/s13031-026-00812-2

26. The Conversation (2024). How German media attention idealises female Ukrainian refugees. https://theconversation.com/how-german-media-attention-idealises-female-ukrainian-refugees-228232

27. The Week (2022). The darker side to Homes for Ukraine. https://theweek.com/news/uk-news/956414/the-darker-side-to-homes-for-ukraine

28. UNECE Statistical Database. Mean age of women at birth of first child.

29. Ukrainian government (31 July 2026). EU extends temporary protection for Ukrainians until 4 March 2028. https://www.kmu.gov.ua/en/news/minsotspolityky-ievropeiskyi-soiuz-ukhvalyv-rishennia-prodovzhyty-tymchasovyi-zakhyst-dlia-ukraintsiv-do-4-bereznia-2028-roku

30. Vilni Media (2024). Refugee syndrome: the experience of a psychologist working with Ukrainians abroad. https://vilni-media.com/en/2024/08/01/syndrom-bizhentsia/

31. Yurtaeva E. and Charura D. (2025). Intercultural Romantic Relationships: How is the Love? The Family Journal. https://doi.org/10.1177/10664807251348211

Про Adorée

Adorée — вибірковий клуб знайомств для українок, які живуть у Європі, і європейських чоловіків, що шукають серйозних стосунків. Він виріс з EU4UA — гуманітарної платформи, яка з 2022 року поєднала близько 40 000 українських жінок і дітей з приймаючими родинами. Профілі ніколи не бувають публічними, кожного учасника перевіряє людина, а для жінок членство безкоштовне.

https://clubadoree.com/study/love-across-borders?lang=uk